

— «Μήπως οἱ στρατιῶται τοῦ Ἰσραὴλ ἐπλυμμήρησαν τὸν Ταύγετο;» ἠρώτησεν ἕτερος· καὶ τῆς, ποίων χειρονομίαν ἀρρόν-
τισίς· πολλὰ ὀλίγον πατριωτισμὸν ὑπο-
φκίνουσιν.

— «Ἐκτὸς μόνον ἂν εἴναι Γάλλοι, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχουμε τί νὰ κάμουμε!» προσέθετο ὁ πρῶτος λαλήσας.

— «Τὸ 'πῆραν καὶ αὐτοὶ ἀπάνου τους!» ὑπέλαθε τρίτος.

Καὶ αἱ ἐπιφωνήσεις αὗται ἐνέφκινον, πόσον ἐλάχιστα ὁ ἐν τῇ τρομερωτέρᾳ του εὐρισκόμενος τότε περιοδῷ ἁγῶν ἐν-
διέφερε τοὺς αὐτόχθονας· τούτους τῆς ἐσχάτης Πελοποννήσου, πολὺ διαφέρον-
τας τῶν Μκνιατῶν τοῦ βορρᾶ τῶν τσουῦ-
τον ἐπιφανῶς ἐν τῷ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἁγῶνι τασσομένων.

Ἄλλ' ὁ πυχὺς κολόγηρος ἠδυνάτει ν' ἀπαντήσῃ. Ἦσθμκινε κατερχόμενος τὰς ἀποτόμους τῶν παρχλίων βράχων κλι-
τῆς. Τὸ στῆθός του ἐπνευστίκ. Ἦθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῶρθου. Τού-
λάχιστον, εἰς τῶν ἐν Ἑλλάδι προγόνων του, — ὁ στρατιώτης τοῦ Μκραθῶνος, —
πρὶν ἢ πέσῃ νεκρὸς, εἶχε κατορθώσει ν' ἀναγγείλῃ τὴν νίκην τοῦ Μιλτιάδου. Ἄλλὰ, δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ Μιλτι-
άδου μηδὲ περὶ τοῦ μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Περσῶν πολέμου. Οἱ ἀτίθασσοι τῶν ἐσχάτων τῆς Μάνης κάτοικοι μόλις ἦσαν Ἑλληνας.

— «Αἶ! Λέγε λοιπὸν, παππούλη, λέγε λοιπὸν!» ἐφώναξε γέρων τις καὶ τῆς, Γόζος κελούμενος, μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνυπόμονος, ὡς ἐὰν εἶχε μαντεύσει τὸ ὑ-
ποκινῆσαν τὴν ἔλευσιν τοῦ μοναχοῦ ἄγ-
γελμα. Ὁ μοναχὸς κατορθώσας τέλος ν' ἀναλάβῃ πνοὴν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὀρίζοντα, καὶ:

— «Παὶ φκίνεται!» εἶπεν.

Ἐπὶ ταῖς λέξεσι ταύταις, πάντες οἱ ράθυμοι ἀνηγέρθησαν, ἔτυψαν τὰς χεῖρας καὶ ἔδραμον πρὸς τινὰ δεσπόζοντα τοῦ λιμένος βράχου, ὁπόθεν τὸ βλέμμα των ἠδύνατο ν' ἀντιληφθῇ τοῦ πελάγους ἐν εὐρυτέρῳ τομεῖ.

Πᾶς τις ξένος θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεύ-
σῃ ὅτι τὸ κίνημα τοῦτο προεκκλεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφέροντος· ὅτι πᾶσα νῆς ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους ἀφίξις ὡφεῖλε φυσικῶ
τῷ λόγῳ νὰ συγκινήσῃ ἀνθρώπους εἰθισμέ-
νους ἐν ταῖς θαλασσίαις περιπετείαις. Οὐ-
δὲν ὁμῶς τοιοῦτο συνέβκινεν, ἢ μᾶλλον, ἐὰν τις ἐνδιαφέρουσιν ἀγγελίᾳ ἠδύνατο νὰ συγκινήσῃ τοὺς αὐτόχθονας τούτους, ὅλ εἶχέ τι τὸ ὅλως ἴδιον.

Ὀντως, καθ' ἣν ἐποχὴν γράφεται — οὐχὶ καθ' ἣν συμβκίνει — ἡ ἱστορία αὕτη, ἡ Μάνη εἶναι εἰσέτι χώρα ἰδιότροπος ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἑλλάδος, καταστάσης βα-
σίλειον ἀνεξάρτητον τῇ βουλήσει τῶν εὐ-
ρωπκικῶν δυνάμεων συναψκῶν τὴν ἐν Ἀνδριανουπόλει συνθήκην ἐν ἔτει 1829· καὶ οἱ Μκνιαταί, ἡ τοῦλάχιστον οἱ φέ-
ροντες τὸ ὄνομα τοῦτο, εἴτινες κατοικοῦ-
σι τὰς ἐπιμήκεις ταύτας μεταξὺ τῶν κόλπων γλώσσας διατελοῦσιν ἔτι ἐν ἡμι-
βρβάρῳ καταστάσει, πλέον περὶ τῆς ἰ-
δίως ἢ περὶ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας μερι-
μνῶντες. Πρὸς δὲ τούτοις, ἡ ἐσχάτη αὕτη γλώσσιν τοῦ κατωτέρου Μωρώως ὑπῆρξεν ἀείποτε, σχεδὸν ἀδύνατον ν' ἄλλοιωθῇ. (Ὡς οἱ γὰρ ἀντίστοιχοι Τούρκοι, οὔτε οἱ χωροφύλακες ἑλλήνες ἠδυ-
νήθησαν νὰ ὑπερισχύσωσιν ἐν αὐτῇ. Φιλέ-
ριδες, μνηστίακοι, κληρονομοῦντες, ὡς οἱ Κόρσοι, οἰκογενειακὰ μίση, ἅπερ μόνον ἐν τῷ αἵματι σβέννυνται, ληστὰς ἐκ γενε-
τῆς, καὶ, ἐν τούτοις φιλόξενοι, δολοφόν-
νοι, ὁσάκις ἡ ληστεία ἀξίζει τὴν δολο-
φονίαν οἱ τραχεῖς οὗτοι ὁρῆται ἔχουσι τὴν φήμην τῶν κατ' εὐθείαν ἀπογόνων τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν· ἀλλὰ, ἐγκλεισμένοι ἐν ταῖς δεῖρσιν ἐκείναις τοῦ Ταύγετου, ἐν αἷς μυριάς ἀριθμεῖ τις τῶν μικρῶν ἐκείνων ἀκροπόλεων ἢ ἀπὺ ρω ν ο τῶν ἀπροσίτων σχεδὸν, παῖζουσι λίαν ἀσμενῶς τὸ ὑποπτον πρόσωπον τῶν ἀκ ο λ ο ὕ θ ω ν ἐκείνων τοῦ μεσσίωνος, καθ' ὃν τὰ φκιοδελικὰ δικαίωματα ἡσκοῦντο ὑπὸ τὸ πλῆγμα τοῦ λάζου καὶ τοῦ πυροβόλου.

Ὅθεν, ἐὰν οἱ Μκνιαταί, καθ' ἣν ὥραν

ὀμιλοῦμεν, εἰσὶν ἔτι ἡμιβάρβαροι, εὐχε-
ρὲς νὰ νοήσῃ τις τί ἦσαν πρὸ πεντήκοντα
ἔτων. Πρὶν ἢ αἱ τῶν ἀτμοπλοίων κατο-
πτεύσεις ἐμποδίσωσι θαυμασιῶς τὰς ἐν τῷ
ἀναπεπταμένῳ πελάγει συναλλαγὰς τῶν—
κατὰ τὸ πρῶτον τρίτον τοῦ παρόντος αἰῶ-
νος—μεγίστην ἤρουντο ὠφέλειαν οἱ τολ-
μηρότεροι τῶν πειρατῶν τούτων ἐκ τοῦ
φόβου ὃν πᾶσιν ἐμπορικῇ ναυί, ἐπὶ πᾶν
τὸς τῆς Ἀνατολῆς λιμένος, ἐδοκίμαζε.

Καὶ ὁνίως, ὁ λιμὴν τοῦ Βοιτύλου, ἐνε-
κα τῆς ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τῆς Πελοποννή-
σου καὶ τῇ συμβολῇ τῶν δύο θαλασσῶν
θέσεώς του, καὶ τῆς γειτνιασέως του μετὰ
τῆς ἀγαπητῆς τοῖς πειραταῖς νήσου
Τσερίγου ττο, προσφορωτάτην κα-
τεῖχε θέσιν ὅπως χρησιμεύῃ ὡς ὀρμητή-
ριον πᾶσι τοῖς κκυύργοις τούτοις τοῖς
ληγίζουσι τό τε Αἰγαῖον καὶ τὰς γειτονι-
κὰς τῆς Μεσογείου παραλίας. Τὸ μέρος
τῆς συγκεντρώσεως τῶν κατοίκων τοῦ
μέρους τούτου τῆς Μᾶνης ἔφερε τότε
ἰδίᾳ τὸ ὄνομα, χ ῶ ρ α τ ο ὕ Κ α κ ο -
β ο υ ν ῖ ο υ, καὶ οἱ Κ ακοβουνιώται, ἀ-
πειλητικοὶ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐκείνης, ἦν
περατοῖ τὸ ἀκρωτήριον Μ α τ α π ᾶ ς (4),
ἴσταντο ἐπὶ ποδὸς πρὸς ἐνέργειαν Ἐν τῇ
θαλάσῃ προσέβλαλλον τὰ πλοῖα· ἐν τῇ
ξηρᾷ τὰ προσείλκυον διὰ ψευδῶν σημά-
των· πνυταχῶς, τέλος, τὰ ἐλήστευον καὶ
τὰ κατέκαιον. Ἐκ τὸ πλήρωμα ἀπετέ-
λουν Τοῦρκοι, Μελίτιοι, Αἰγύπτιοι, καὶ
Ἕλληνες ἔτι, ὀλίγον ἐνδιέφερε· ἀνηλεῶς
κατεκρεουργοῦντο ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δοῦ-
λοι ἐπὶ τῶν βαρβαρικῶν παρχλίων (5).
Ἡ ἐργασία ἐν τοσούτῳ ἤρξατο ἀπρακτοῦ-
σα, οἱ ἀκτοπλευσταὶ σπανίως ἐνεφάνι-
ζοντο εἰς τὰ παρχλία τοῦ κόλπου τῆς
Κορώνης ἢ τοῦ Μκραθῶνος, εἰς τὸ πέλα-
γος τοῦ Τσερίγου ἢ τοῦ ἀκρωτηρίου
Γάλλος· καὶ, ἀπὸ κοινοῦ, δεήσεις πρὸς

τὸν Θεὸν τῶν καταιγίδων ἀπηυθύνοντο
ὅπως, εὐδοκήσας, θέσῃ ἐν τῷ πελάγει
πλοῖόν τι μεγάλῃς χωρητικότητος καὶ
πλουσίῳ φορτίῳ· καὶ οἱ μοναχοὶ δὲ οὐ-
δόλως ὑπελείποντο ἐν ταῖς πρὸς τὸ μετ-
ζον τῶν πιστῶν των ὄφελος δεήσεις ταύ-
ταις.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἀπὸ τινων ἐβδο-
μάδων ἢ πειρατεία οὐδὲν εἶχε προσφέρει.
Οὐδὲν σκάφος εἶχεν ἔλθει νὰ προσορμισθῇ
εἰς τὰς Μανιατικὰς ἀκτὰς. Δικαίως ἄρα
ἐκρηγίς ἐγένετο χαρὰς, ὅτε ὁ καλὸν γηρος
ἀφῆκε νὰ τῷ ἐκφύγῳσιν αἱ ὑπὸ ἀσθμα-
τικῶν σπασμῶν διακοπτόμεναι λέξεις :

— «Πανὶ φκίνεται !»

Αὐθωρεὶ σχεδὸν ἠκούσθησαν οἱ ὑπό-
κωφοι κτύποι τοῦ σ η μ ᾱ ν τ ρ ο υ, εἰ-
δους ξυλίνου κώδωνος τεθωρακισμένου
διὰ σιδήρου ἐν χρήσει ἀνὰ τὰς χώρας
ταύτας, ἐνθα οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπιτρέπουσι
τὴν χρῆσιν τῶν μεταλλίνων κωδῶνων.
Ἄλλ' οἱ πένθημοι ἐκείνοι κτύποι ἤρκεσαν
νὰ συναθροίσωσιν ἀπληστὸν ὄχλον ἀνδρῶν,
γυναικῶν, παίδων, ἀγρίων καὶ φοβερῶν
κυνῶν, πάντων ἰσάκεις ἐπιτηδείων πρὸς
τὴν λεηλασίαν καὶ τὴν σφαγὴν.

Ἐν τούτοις οἱ Βοιτύλιοι συναθροισθέν-
τες ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ λόφου, συνεζήτησαν με-
γαλοφῶνως περὶ τοῦ εἵδους τοῦ ὑπὸ τοῦ
καλογήρου ἀναγγεληθέντος σκάφους.

Μετὰ τῆς δροσιζούσης περὶ τὸ τέρμα
τῆς νυκτὸς βορειοδυτικῆς αὐρας τὸ ἐν
λόγῳ πλοῖον, ὑπὸ τοὺς προτόνους τῆς ἀ-
ριστερᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς, ἐχώρει ταχέως·
πιθάνον δ' ἠδύνατο νὰ λογισθῇ ὅτι διὰ
λοξοδρομίας εἶχε κάμψαι τὸ ἀκρωτήριον
Μ α τ α π ᾶ ς· ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσίν του,
δὲ, ἐρχίνοτο προσερχόμενον ἐκ τῶν ἀκτῶν
τῆς Κρήτης. Τὸ σκάφος αὐτοῦ ἤρξατο
διαγραφόμενον ὑπεράνω τῆς λευκῆς αὐ-
λακος ἦν ἄφινεν ὀπισθέν του, ἀλλὰ τὰ
ἱστία του ἀμορφὸν τινα καὶ συγκεχυμέ-
νον ὄχλον παρίσταν ἔτι τῷ θεωμένῳ. Ἦν
ὅθεν δυσχερὲς ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὸ εἶδος
αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν αἱ ἀντιφατικαὶ γνώμαι
καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην στιγμὴν
ἀντικρουόμεναι.

(4) Τὸ σύνθημα παρὰ τοῖς θαλασσινοῖς ὄνομα
τοῦ ἀκρωτηρίου Τ σ ν ᾱ ρ ο υ. Σ. Μ.— (5)
Ἦτοι τῶν ἐν ταῖς βορείαις τῆς Ἀρρικῆς κει-
μένων Τουρκικῶν κτήσεων Βάρειας καὶ Τριπό-
λεως, τῶν Γαλλικῶν Τύνιδος καὶ Ἀλγερίας,
καὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Μαρῶκου. Σ. Μ.

— «Εἶναι σε βέκι!» ἔλεγεν εἰς τῶν ναυτῶν· «διακρίνω σχεδὸν τὰ τετράγωνα πανιὰ τοῦ ἐμπροσθινοῦ ἱστοῦ!»

— «Πᾶ, ὄχι!» ἀπεκρίνοντο ἄλλοι, «εἶναι πίγκι!» Ἰδέτε τὴν ἀνυψωμένην »τρύμνην του καὶ τὸ ἐξωγκωμένον του »πρυμνίσιον!»

— «Σε βέκι ἢ πίγκι! Αἶ...» ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι δύναται νὰ »διακρίνῃ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰς τόσον »μεγάλῃν ἀπόστασιν;»

— «Δὲν σᾶς φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶναι πολάκηρ μετὰ τετράγωνα πανιὰ;» παρητήρησεν ἄλλος τις ναύτης ὅστις εἶχε κατασκευάσει τηλεσκόπιον διὰ τῶν δύο χειρῶν του ἡμικεκλεισμένων.

— «Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοήθῃ!» ὑπέλαβεν ὁ γέρων Γόζος. «Πολάκηρ, »σε βέκι, ἢ πίγκι, δὲν εἶναι τίποτε περισσώτερον ἀπὸ ἓνα τριέσιον, »καὶ, πολὺ περισσώτερον ἀξίζουσι τρία »ίστία παρὰ δύο, ὅταν πρόκειται νὰ προσορμισθῇ εἰς τὰ παραλία μας μετὰ καλοῦ φορτίου οἰνων τῆς Κανδίας (6) »ἢ ὑφασμάτων τῆς Σμύρνης!»

Ἐπὶ τῇ νουνεχείᾳ ταύτῃ παρατηρήσει, ἐπέστησαν πλείονον τὴν προσοχὴν των. Ἡ ναὺς προσήγγιζε, καὶ, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐμεγεθύνετο, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ συνέστελλεν ἐγγύτατα τὰ ἱστία δὲν ἠδύνατό τις νὰ τὴν παρατηρήσῃ κατὰ πλάτος. Ὅθεν δυσχερὲς ἦν νὰ ἀποφανθῇ τις ἂν ἔφερε 2 ἢ 3 ἱστῶς, τοῦτέστιν, ἔαν ἠδύναντο νὰ ἐλπίζωσιν ὅτι ἡ χωρητικότης τῆς ἦν ἡ ὄχι μεγάλη.

— «Αἶ! ἡ δυστυχία εἶναι μετὰ μέρος μας καὶ διὰ τοῦτο ἀναμιγνύεται μαζὶ τῆς!» εἶπεν ὁ Γόζος, ἐξακοντίζων μίαν τῶν πολυγλώττων ἐκείνων βλασφημιῶν δι' ὧν ἐπεσφράγιζε πάσας τὰς φράσεις του. «Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ εἶναι, παρὰ μία »φελοῦκα...»

— «Ἡ μάλιστα, ἓνα σπερονάρι!» ἐφώναζεν ὁ καλόγηρος, οὐχ' ἤττον τοῦ ποιμνίου του δυσηρεστημένου.

(6) Κρήτης. — Σ. Μ.

Ἐὰν αἱ κραυγαὶ τῆς δυσαρρεσκείας ἐπὶ νεγκον τὰς δύο ταύτας παρατηρήσεις ἀνωφελεῖς νὰ ἐρευνήσωμεν. Ἀλλ' ἡδύνατό τις νὰ κατανοήσῃ ἤδη ὁποῖόν τι ἦν τὸ σκάφος τοῦτο, ἐκμετρῶν τὴν χωρητικότητά του. ἦτις δὲν ἐφάνετο μείζων τῶν 100—200 τόνων. Ἀλλως τε, μικρὸν ἐνδιέφερεν ἂν τὸ φορτίον του δὲν ἦτο ὑπερογκον, ἔαν ἦτο πολύτιμον. Πολλὰκις τινὲς τῶν ἀπλῶν τούτων φελοῦκων, αὐτῶν τούτων τῶν σπερονάριων, εἰσὶ πεφορτισμένοι περιφήμων οἰνων, ἐξαίρετων ἐλαίων ἢ πολυτίμων ὑφασμάτων. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ἀξίζουσι τὸν κίνδυνον ἐφόδου, ἀποφέρουσαι μεγάλα κέρδη ἀντὶ μικροῦ κόπου! Ὅθεν δὲν ἦτο ἔτι πρέπον ν' ἀπελπισθῶσιν. Ἀλλως τε, οἱ πρεσβύτεροι αὐτῶν, λίαν περὶ τὰ τοιαῦτα ἔμπειροι ὄντες, εὕρισκον ἐν τῷ πλοίῳ τούτῳ ποιόν τινα χαριέντα πλοῦν, ὅστις συνετέλει ὑπὲρ καλῆς δι' αὐτὸ ἰδέας.

Ἐν τούτοις, ὁ ἥλιος ἤρξατο ἐξαφανιζόμενος ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα πρὸς τὰ δυτικὰ τοῦ Ἰονίου πελάγους· ἀλλὰ τὸ λυκόφως τοῦ Ὀκτωβρίου ἔμελλε ν' ἀφήσῃ ἀρκετὸν φῶς ἐπὶ μίαν ἔτι ὥραν, ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ πλοίου πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Ἀλλως τε, ἀφ' οὗ ἔκαμψε τὸ ἀκρωτήριον Ματαπᾶς, μόλις δύο τέταρτα ἀπέχετο πλέον τῆς εἰσόδου τοῦ κόλπου, καὶ παρουσιαζέτο ἤδη ὑπὸ καλλιτέραν μορφήν εἰς τὰ βλέμματα τῶν θαυτῶν.

Διὸ, ἡ λέξις: «Σακολέβα!» ἐξέφυγε μετὰ στιγμὴν τοῦ στόματος τοῦ Γόζου.

— «Μία Σακολέβα!» ἐφώναζον οἱ ἐταῖροί του. ὧν ἡ δυσαρρεσκεία ἡρμηνεύετο διὰ χαλᾶζης βλασφημιῶν.

Ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο, οὐδεμία πλέον ἀμφισβήτησις ὑπῆρχεν, ἐπειδὴ ἡ ἀπάτη δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ. Ἡ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κόλπου τῆς Κορώνης διαγραφομένη ναὺς ἦν ἀληθῶς Σακολέβα. Ἀδικον δ' ἄλλως εἶχον οἱ Βοιτύλιοι οὗτοι νὰ φωνάζωσι δυσθύμως. Οὐχὶ σπανίως εὕρισκονται πολύτιμα ἐπὶ τῶν σα-

κολεβῶν τούτων φορτία. Καλεῖται δὲ Σακολέβα, ἀνατολικόν τι πλοῖον μετρίως χωρητικότητος, οὐ τὸ κοίλωμα, — τοῦτέστι τὸ γεφυροειδὲς τοῦ καταστρώματος, — κυρτοῦται ἐλαφρῶς πρὸς τὴν πρῶμνην ἀνεγειρόμενον· καὶ φέρον ἐπὶ τῶν τριῶν μονοξύλων ἰσῶν τοῦ ἰστίου τετραπλευρά. Ὁ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ ὑψούμενος καὶ λίαν πρὸς τὰ ἔμπρὸς κλίνων μέγας ἰστός του φέρει ἰστίον τρίγωνον, σώσῃ τινι τετραγώνῳ καὶ ἀκόντιον μετὰ κινήτου ἀκροίστιου· δύο δὲ φάροι ἔμπροσθεν, καὶ δύο ὀξυγωνικά ἰστία ἐπὶ τῶν δύο ἀνίσων ὀπισθίων ἰσῶν τοῦ συμπληρουσὶ τὴν ἐξάρτησίν του, διδουσαν αὐτῷ ποιᾶν τινὰ ἀλλόκοτον καὶ ἰδιόζουσαν ὄψιν.

Οἱ ζωηροὶ χρωματισμοὶ τοῦ σκάφους του, ὁ τιναγμὸς τοῦ πρῶρησιό του, ἡ ποικιλία τοῦ συνόλου, ὁ ἰδιόρρυθμος τῶν ἰστίων του θροῦς, καθίστων αὐτὸ ἓν τῶν περιεργότερων δειγμάτων τῶν χαριέντων ἐκείνων πλοίων ἅπερ διασχίζουσι, λοξοπλοοῦντα, καθ' ἑκατοστύας τοὺς στενοπόρους τοῦ Αἰγαίου αἰγιαλούς. Οὐδὲν χαριέστερον τοῦ ἐλαφροῦ τούτου σκάφους, τοῦ κλινόντος καὶ ἀνεγειρομένου ἐπὶ τῶν κλυδωνιζομένων κυμάτων τοῦ ἰσπεμμένου δι' ἄφρου, τοῦ σκιρτῶντος ἐλαφρῶς τοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς τι πελώριον πτηνόν, οὐ αἱ πτέρυγες διέσχίζον τὸν ἀέρα ἀπτόμεναι μικρὸν τῆς ὑπὸ τὰς τελευταίας τοῦ ἡλίου ἀκτίνης σπινθηρίζουσης τότε θαλάσσης.

Καί περ τῆς αὔρας ἐπιταθείσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ καλυφθέντος ὑπὸ «σιφώνων», — ὄνομα ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῶν Ἀνατολιτῶν εἰς τινὰ τοῦ οὐρανοῦ των νέφη — ἡ Σακολέβα οὐδὲν ὦν ἰστίων της συνέστελλεν. Εἶχε μάλιστα διακηρῆσαι τὸ κινήτὸν ἀκροίστιον, ὅπερ ναύτης ἦττον τολμηρὸς θὰ εἶχε βεβαίως συστείλει ἤδη. Προφανῶς ἐφάνετο προτιθέμενον νὰ προσορμισθῇ, τοῦ πλοιάρχου του μὴ διανοομένου νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἐπὶ θαλάσσης τραχείας ἤδη, καὶ ἥτις ἠπειλεῖ νὰ ἐξαγριωθῇ ἔτι πλέον.

Ἄλλ' ἐὰν διὰ τοὺς Βοιτυλίους ναύτας δὲν ὑπῆρχε πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἡ Σακολέβα π. οὐχώρει πρὸς τὸν κόλπον, οὐχ' ἦττον ὅμως δὲν ἔπαυον ἐξετάζοντες ἂν ἦτο διὰ τὸν λιμένα των.

— «Αἶ !» Ἐφώναξεν εἰς αὐτῶν, «θα ἔλεγε κανεὶς ὅτι γυρεύει πάντοτε ν' ἀρμενίζῃ πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀντὶ νὰ φθάσῃ!»

— «Ὁ διάβολος νὰ τὸ τραβήξῃ εἰς τὰ νερά του !» ὑπέλαβεν ἕτερος. «Θὰ γυρίσῃ λοιπὸν πίσω εἰς τὰ ἀνοικτά ;»

— «Μήπως θὰ πάρῃ δρόμο γιὰ τὴν Κορώνη ;»

— «Ἦ γιὰ τὴν Καλαμάτα ;»

Αἱ δύο αὗται ὑποθέσεις ἦσαν ἐξ ἴσου παραδεκταί. Ἡ Κορώνη εἶναι λιμὴν τῆς Μανιατικῆς παραλίας ἀρκετὰ συγγαζόμενος ὑπὸ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐξ οὗ γίνεται ἀξιόλογος ἐξαγωγή ἐλαίων τῆς μεσημβρινῆς Ἑλλάδος. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου ἐκτισμένη Καλαμάτα, ἥς αἱ ἀγοραὶ βρίθουσιν βιομηχανικῶν προϊόντων, ὑφασμάτων ἢ πηλίνων σκευῶν, πεμπομένων ἐκεῖ ὑπὸ τῶν διαφόρων τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης ἐπικρατειῶν. Δυνατὸν λοιπὸν ἡ Σακολέβα νὰ ἦτο προωρισμένη διὰ τὸν ἓνα τῶν δύο τούτων λιμένων, — ὅπερ λίαν εἶχε ταράξει τοὺς Βοιτυλίους τούτους, ποθοῦντας διαρπαγὰς καὶ συλλήσεις.

Μεθ' ὅσον ὀλιγώτερον ἀφιλοκερδοῦς προσοχῆς κατωπιτεύετο αὕτη, τοσοῦτω μᾶλλον δρομέως προὔχωρει μετ' οὐ πολὺ δ' ἀνεφάνη πρὸ τοῦ Βοιτύλου. Εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸ σημεῖον καθ' ὃ ἡ τύχη της ἐμελλε ν' ἀποφασισθῇ. Ἐὰν ἐξηκολούθει ν' ἀνέρχεται πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου, ὁ Γόζος καὶ οἱ ἐταῖροί του ὄφειλον ν' ἀποβάλλωσι πᾶσαν ἐλπίδα διαρπαγῆς. Τῷ ὄντι, καὶ εἰς τὰς ταχυτέρας των λέμβους ἂν ἐρρίπτοντο οὐδεμίαν πάλιν ἠθελον ἔχει ἐλπίδα ἐπιτυχίας· τοσοῦτον ἡ ταχύτης αὐτῆς ἦν ὑπερτέρα ὑπὸ τὸν πελώριον ἐκεῖνον ἐξοπλισμὸν, ὃν ἀκόπως ἔφερε.

— «Έρχεται!»

Ἡ λέξις αὕτη ἐρρίφθη παραχρῆμα ἐκ τῶν χειλέων τοῦ γέροντος θαλασσινοῦ, οὗ ὁ διὰ χειρὸς γρυποδατύλου ὠπλισμένος βραχίον ἐξετάθη πρὸς τὸ μικρὸν σκάφος δίκην ἐπιθετικῆς ἀρπάγης.

Ὁ Γόζος δὲν ἠπατάτο. Ὁ οἶαξ ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνεμον, καὶ ἡ Σακολέβα ἤρξατο ἤδη κατευθυνομένη πρὸς τὸ Βοϊτύλον. Ταυροχρόνως δὲ τὸ κινήτὸν ἀκροῖστιον καὶ ὁ δεῦτερος φλόκος τῆς συνεστάλησαν. Εἶτα τὸ ἀκόντιόν τῆς ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν καλῶδίων. Ἀπαλλαχθεῖσα δὲ οὕτω ἐρους τῶν ἰστίων τῆς, ἐξητάτο ἀληθῶς πλέον—ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πηδαλιούχου.

Ἐπῆρχετο ἤδη ἡ νύξ. Ἡ Σακολέβα μόλις εἶχε τὸν ἀναγκαιοῦντα χρόνον πρὸς διάβασιν τῶν στενῶν πόρων τοῦ Βοιτυλείου ὄρμου. ἐκατέσθην τοῦ ὁποῖου ὑπάρχουσιν ὕψηλοι, οὓς δέον ν' ἀποφεύγῃ τις, ἄλλως χωρεῖ πρὸς βέβαιον ὄλεθρον. Ἐν τούτοις ἡ πορρησία φοινικίς δὲν εἶχεν ἀνελκυσθῇ εἰσέτι ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἰστού. Ἄρα ὁ πλοίαρχος θὰ ἐγνώριζεν ἄριστα τὰ ἀρκούντως ἐπικίνδυνα ταῦτα μέρος ἐπειδὴ ἐρρίψακινδύνευεν ἐν αὐτοῖς ἄνευ αἰτήσεως βοηθείας. Ἴσως καὶ νὰ ὑπωπτεύετο—καὶ δικαίῳ τῷ λόγῳ τοὺς πανούργους Βοιτυλίους, οἵτινες οὐδόλως θὰ δυσηρεστοῦντο ρίπτοντες αὐτὸν ἐπὶ ὕψους, ἐνθ' ἄριθμὸς νηῶν εἶχεν ἤδη ἀπολεσθῇ.

Ἄλλως τε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, οὐδεὶς φάρος ἐφώτιζε τὰς ἀκτὰς τοῦ μέρους τούτου τῆς Μάνης. Ἀπλοῦς τοῦ λιμένος φανὸς ἐχρησίμευε πρὸς τὸ νὰ ὁδηγῇ τὰ πλοῖα εἰς τὴν στενὴν τοῦ ὄρμου εἰσόδον.

Ἐν τούτοις, ἡ Σακολέβα ἐπλησίαζε· μετὰ μικρὸν δὲν θ' ἀπέγχε τοῦ Βοιτύλου ἢ ἡμισυ μόνον μίλλιον, καὶ ἀναμφίβουλον ἤδη παρίστατο ὅτι ἐμελλε νὰ προσορμισθῇ. Εὐχερῶς τις ἠνόει ὅτι χειρὸς ἐπιδείξαι τὴν διόκει. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμῶς ἠυχαρίσται τοὺς ἀνοσίους ἐκείνους, οἵτινες εἶχον ἄμεσον συμφέρον νὰ διακαί-

ωνται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ὅπως τὸ πλοῖον ριφθῇ ἐπὶ τινος βράχου· εἰς τὰς σκέψεις δὲ ταύτας προθύμως ὁ σκόπελος καθίστατο συνομῶτης καὶ βεληθὴς αὐτῶν· ἀρχίζοντας τούτου τὸ ἔργον, δὲν ὑπελείπετο πλέον αὐτοῖς ἢ ἡ συμπλήρωσις του. Τὸ ναυάγιον κατ' ἀρχάς, ἡ διαρπαγὴ κατόπιν· ἰδοὺ αἱ δύο πράξεις ἃς ἐπέβηλλεν αὐτοῖς τὸ ἑαυτῶν καθήκον. Κατὰ πᾶσαν ὁμῶς πιθανότητα τὸ πλοῖον ἐκείνο τοῖς ἐπεφύλασεν ἀγῶνα ἐνόπλιω χειρὶ, ἐπίθεσιν ἄμεσον, ἥς τινες αὐτῶν ἴσως ἐπιπτον θύματα.

Ὀντως, τὸ ὑπ' ὄψει πλοῖον ἐφαίνετο ἐξ ἐκείνων, ἅπερ, θαρραλέῳ ὑπερασπισόμενα πληρώματι, δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ συλλαμβάνωνται ἀτιμωρητῇ.

Καταλιπόντες ὅθεν οἱ τοῦ Γόζου ἐταῖροι τὸν τῆς κατοπτεύσεως σταθμὸν, κατήλθον αὐθις εἰς τὸν λιμένα χωρὶς ν' ἀπολέσωσι στιγμήν. Τῷ ὄντι, προέκειτο νὰ θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν πάσας τὰς τοῖς ἀγροῖς δρωταῖς τῶν ναυαγίων, ὧν αὐτοὶ οὗτοι ἐγένοντο παραίτιοι, κοινὰς πανουργίας ἐκείνας, τοῖς δρωταῖς τοῖς εἶτε ἐκ τῆς Δύσεως εἶτε ἐκ τῆς Ἀνατολῆς καταγεγμένους.

Οὐδὲν εὐχερέστερον τοῦ νὰ συντελέσωσιν πρὸς τὸ νὰ ἐξοκειλῇ ἡ Σακολέβα ἐν ταῖς στεναῖς τοῦ ὄρμου διόδοις, διὰ τῆς ὑποδείξεως ψευδοῦς διευθύνσεως καὶ δὴ ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας ἐκείνης, ἥτις, ἂν δὲν ἦτο ἔτι ψηλαφητὴ, ἦν ἐν τούτοις ἀρκούσα πρὸς τὸ καταστῆσαι τοὺς διέκπλους αὐτῆς δυσχερεῖς.

— «Στὸ φανάρι τοῦ λιμένος!» εἶπεν ἀπλῶς ὁ Γόζος εἰς ὃν οἱ ἐταῖροί του εἶχον τὸ ἔθος νὰ ὑπακούωσιν ἀδιστακτικῶς.

Ὁ γηραιὸς ναύτης εἶχε καλῶς προσχεδιάσει τὰ πράγματα. Μετὰ δύο λεπτὰ τὸ φῶς τοῦτο, — ἀπλοῦς φανὸς ἀναπτόμενος εἰς τὴν κορυφὴν καρχησίου ὑψουμένου ἐπὶ τῆς μικρᾶς προκυμιάς, — ἐσβέννυτο παρὰ δόξαν, ἀντικαθιστάμενον αὐτοστιγμὶ ὑφ' ἐτέρου τεθέντος ἐν τῇ αὐτῇ κατ' ἀρχὰς θέσει ἀλλὰ, ἐὰν τὸ πρῶτον, ἀκίνητον ἐπὶ τῆς προκυμιάς, ἐδείκνυε σημεῖον

πάντοτε σταθερόν τῷ θαλασσοπλοῦντι, τὸ δεύτερον, χάρις τῇ διηνεκεῖ αὐτοῦ κινήσει, ἔμελλε νὰ τὸν σύρῃ ἐκτός τοῦ πόρου, ἐκθέτον αὐτὸν εἰς κίνδυνον συγκαρούσεως μετὰ τινος σκοπέλου. Τὸ ἐν λόγῳ φῶς, τῷ ὄντι, ἦν φανὸς, οὐ ἡ λάμψις οὐδαμῶς τῆς τοῦ ἐν τῷ λιμένι διέφερε, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οὗτος εἶχεν ἀνερτηθῆ ἐκ τῶν κερμάτων αἰγὸς, ἣν ὥθησαν ἡρέμα ἐπὶ τῶν πρώτων κλιτύων τῆς βραχέως ἀκτῆς· μετατιθέμενον λοιπὸν μετὰ τοῦ ζῶου, θὰ ὠδήγει βεβχίως τὴν Σακ ο λ έ β α ν πρὸς ἀνύπαρκτα ὀρητήρια. Δὲν ἦτο ἤδη ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν οἱ Βοιτύλιοι ἐνήργουν τοιῦδε τῷ τρόπῳ, οὐχὶ βεβχίως! . . . Καὶ δὴ σπανία ἦν ἡ ἀποτυχία ἐν ταῖς ἀνοσιούργοις αὐτῶν ἐπιχειρήσεσιν.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Σακ ο λ έ β α ἤγγιζε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πόρον· συσταλέντος δὲ καὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἰστίου, δὲν ἔφερε πλέον ἢ τὰ τριγωνικὰ τῆς πρύμνης καὶ τὸν φάρον, ὅπερ ἀναμφιβόλως ἦσαν ἀρετὰ ὅπως φέρωσιν αὐτὴν μέχρι τοῦ ἀγκυροβολίου τῆς.

Πρὸς μεγίστην τῶν κατασκοπευόντων αὐτὴν ναυτῶν ἐκπληξιν, ἡ Σακ ο λ έ β α πρὶχώρει μετ' ἀπιστεύτου βεβχιότητος μεταξὺ τῶν ἐλιγμῶν τῆς διώρυγας· περὶ δὲ τοῦ ἀσταθοῦς ἐκείνου φωτός, ὅπερ ἔφερεν ἡ αἶξ, οὐδαμῶς ἐφκίνητο μεριμνῶσα. Καὶ ἐν εὐδίᾳ ἔτι τὰ ἰστία τῆς δὲν θὰ διατηροῦντο ὀρθία. Ἄρα ὁ πλοίαρχός τῆς θὰ εἶχε πολλάκις ἐπισκεφθῇ τὰ γειτονικὰ τοῦ Βοιτύλου μέρη, καὶ θὰ ἐγίνωσκε ταῦτα λεπτομερῶς ὥστε νὰ ριψοκινδυνεύῃ ἐν αὐτοῖς, καὶ δὴ ἐν μέσῳ βεβχίως νυκτός.

Διακρίνεται ἤδη ὁ τολμηρὸς οὗτος νύκτης. Ἡ σκιεγραφία τοῦ εὐκρινῶς ἐσχηματίσθη ἐν τῇ σκιᾷ παρὰ τὴν πύραν τῆς Σακ ο λ έ β α ς. Ἦν τετυλιγμένος ἐν ταῖς εὐρείαις πτυχαῖς, τοῦ σαγιάκι ο υ τ ο υ, εἶδους μαλλίνου ἐπικνωρορίου, οὗ ἡ καυσία ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Τῇ ἀληθείᾳ, ὁ πλοίαρχος οὗτος, οὐδὲν ἐν τῇ στάσει εἶχε τὸ κοινὸν μετὰ τῶν κοσμίων ἐκείνων ἀκτοπλευστῶν

νκυκλήρων, τῶν ἀναστρεφόντων ἀδιαλείπτως μετὰ τοῦ δακτύλου των κομβολόγιον ἐκ χονδρῶν κόκκων, ὁμοίως τῶν ὁποίων τὸ συχνότερον συναντᾷ τις εἰς τὰ πελάγη τοῦ Αἰγαίου. Ὁχι! . . . Οὗτος, μὲ τὴν φωνὴν σοβαρὴν καὶ ἥσυχον, ἥσυχολεῖτο μόνον εἰς τὸ διαβιβάζειν τὰς διαταγὰς τοῦ τῷ εἰς τὰ ὅπισθεν τοῦ μικροῦ σκάφους καθημένῳ πηδαιλοῦχῳ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐπὶ τῶν κλιτύων τῆς κρημνώδους ἀκτῆς περιφερόμενος φανὸς ἐσβέσθη· ἀλλ' οὐδαμῶς συνετέλεσε τοῦτο πρὸς τὸν ἀνακόψῃ τὸν πλοῦν τῆς Σακ ο λ έ β α ς, ἐξακολουθούσης ἀπαθῶς τὸν δρόμον τῆς. Ἐπὶ στιγμὴν, ἠδυνήθη τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι μία ἀμφιταλάντευσις ἤθελε τὴν ρίψῃ ἐπὶ ὀλεθρίου τινος βράχου, εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ ὕδατος ἐπιφάνειαν εὐρισκομένου, εἰς ἀποστασιν 120—200 μέτρων ἀπὸ τῆς προκυμαίας, καὶ ὅστις ἀδύνατον ἦν νὰ διακριθῇ ἐν τῇ σκοτίᾳ· ἐλαφρὰ ὅμως τοῦ οἴκκος στροφή ἤρκεσε πρὸς περιστολὴν τῆς ὁρμῆς τῆς καὶ ἀποτροπὴν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σκοπέλου ὃν ἐγγύθεν προσέψαυσε μόλις.

Ἡ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ πηδαιλοῦχου ἐπεδείχθη δεξιότης, ὅτε ἐπῆλθεν ἀνάγκη ὑπεκφυγῆς δευτέρως ὑφάλου μὴ ἀφινούσης ἡ στενὴν μεταξὺ τοῦ πορθμοῦ δίοδον, — ὑφάλου. ἐφ' ἧς πλείονα τοῦ ἐνὸς πλοῖα εἶχον ἤδη συντριβῇ ἐρχόμενα εἰς τὸ ὀρητήριον — ὥστε ζήτημα παρίστατο ἂν ὁ πρωεὺς τοῦ ἦν ἡ ὄχι ὁ κακὸς δαίμων τῶν Βοιτυλίων. Δὲν ἠδύναντο, λοιπὸν, νὰ βασισθῶσι πλέον ἐπὶ νευαγίου ἐκ συγκυρίας, ὅπερ ἤθελε παρὰδώσει αὐτοῖς ἀνυπεράσπιστον τὴν Σακ ο λ έ β α ν, καθ' ὅτι αὕτη μετὰ πάροδον λεπτῶν τινῶν θὰ ἡγκυρῇ βόλῃ ἐν τῷ λιμένι· ἴνα δὲ τότε γίνωσι κύριοι αὐτῆς θὰ ἠναγκάζοντο ἐξ ἀπικντος νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἔφοδον ὅπερ καὶ ἀπεφασίσθη, συμφῶν τῇ περὶ τὰ τοιαῦτα πολυπειρίᾳ τῶν φυλοβίων τούτων, καὶ ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν ἐν μέσῳ ζόφους συμφορωτάτου πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐνεργείας.

— «Εἰς τὰ μονόξυλα!» Ἐρώναξεν ὁ

γέρων Γόζος, οὐ αἱ διαταγαὶ οὐδέποτε ἡμφισβητοῦντο, καὶ μάλιστα ὁσάκις διέτασσε τὴν διαρπαγὴν.

Τριακοντὰς εὐρώστων ἀνδρῶν, τῶν μὲν ὠπλισμένων διὰ πιστολῶν, τὸ δὲ πλεῖστον κραδαινόντων λ α ζ ο υ ς (7) καὶ πελέκους, ἐρρίφθησαν ἐντὸς τῶν παρὰ τὴν προκυμαίαν δεδεμένων λέμβων καὶ ὤρμησαν ἐν ἀριθμῷ προφηνῶς ἀνωτέρῳ τοῦ τῶν ἀνθρώπων τῆς Σ α κ ο λ έ β α ς. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διαταγὴ τις ἐδόθη ἐπὶ τοῦ πλοίου χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἡ Σ α κ ο λ έ β α, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πόρου ἔξοδον τῆς, εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λιμένος. Οἱ κεροίακες αὐτῆς ἦσαν κεχαλαρωμένοι, ἡ ἄγκυρά τῆς μετ' οὐ πολὺ ἐρίπτετο, καὶ διέμεινεν ἀκίνητος μετὰ τελευταῖον κλονισμόν ἐκ τῆς ἀλύσου τῆς προελθόντα.

Αἱ λέμβοι ἤδη μόλις ὀργυιάς τινας ἀπέειχον αὐτῆς. Ἄλλ' ὅμως, χωρὶς νὰ δεικνύῃ καὶ ὑπερβολικὴν δυσπιστίαν πρὸς τοὺς Βοιτυλοῦς, ὧν βεβχίως ἐγνώριζε τὴν κακὴν φήμην, ἅπαν τὸ πλήρωμά τῆς θὰ ἦτο ὠπλισμένον, ὅπως, καλούσης τῆς ἀνάγκης, εὐρέθῃ εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτήν. Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο τό γε νῦν συνέβαινεν ὁ πλοίαρχος τῆς Σ α κ ο λ έ β α ς μετὰ τὴν ἀγκυροβολίαν ἤρξατο βηματίζων ἀπὸ τῆς πύρας πρὸς τὴν πρύμνην ἐρ' ὅσον οἱ ἀνθρώποι του, χωρὶς νὰ δώσωσι προσοχὴν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν μονοξύλων, ἡσχολουῦντο ἡσύχως περὶ τὴν τακτοποίησιν τῶν ιστίων πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκπορτώσεως τοῦ καταστρώματος. Μόνον ἡδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ιστία δὲν συνεστέλλοντο ἐντελῶς, ὥστε νὰ μένωσι μόνον οἱ κερκιοῦλοι ζυγιστῆρες, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ καταστῇ εὐχερὴς ἡ πρὸς ἀπόπλουν ἀνεξέλιξις των.

Ἡ πρώτη λέμβος ἐπλησίασε τὴν Σ α κ ο λ έ β α ν ἐξ ἀστερῶν, αἱ λοιπαὶ τὴν προσέβαλλον σχεδὸν ταυτοχρόνως. Καὶ, ἐπειδὴ τὰ νευτικὰ αὐτῆς παρὰ πειράμα-

τα ἦσαν μικρὸν ὑψωμένα, οἱ ἐπιδρομεῖς, θανασίμους ἐκπέμποντες κραυγὰς, δὲν ἔσχον ἀνάγκην νὰ πράξωσιν ἄλλο τι ὅπως εὐρεθῶσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, παρὰ νὰ διασκελίσωσι ταῦτα. Οἱ μανιωδέστεροι ὤρμησαν πρὸς τὴν πρύμνην· εἰς δὲ ἀρπάζας ἀνημμένον φανόν, τὸν ἔφερε πρὸ τοῦ προσώπου τοῦ πλοίαρχου, ὅστις ἀναρρίψας ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν καυσίαν του, παρουσίασε τὸ πρόσωπόν του ἐμπλεῶν φωτός, καί :

— « Πῶς ! » εἶπε, « λοιπὸν, οἱ Βοιτυλοὶ δὲν ἀναγνωρίζουσι πλέον τὸν συμπατριώτην των Νικόλαον Στάρκον ; »

Καὶ ἐσταύρωσεν ἡρέμα τοὺς βραχίονα. Μετὰ μικρὸν δὲ αἱ λέμβοι καταλιπούσαι μετὰ μεγίστης ταχύτητος τὸ πλοῖον, εἶχον ἐκπνέθει εἰς τὸν μυχὸν τοῦ λιμένος. (Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δηλώ ὅτι αἱ ἐμὲ διατριβαὶ, καθὼ ἱατροῦ, θ' ἀποβλέπωσιν εἰς ζητήματα τῆς ὑγιεινῆς ἐν γένει τῶν νέων, διότι νοῦς ὁ ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιαίνειν τι λέγει ἀρχαῖον γνωμικόν, ὅπερ περιττὸν ν' ἀναπτύξω περαιτέρω, διότι ἀποτείνομαι πρὸς νουνεχεῖς καὶ μόνον ἴσως ἐπαρκεῖς πείρας ἐστερημένους.

Ὅσοι τῶν μαθητῶν ἀκροῶνται τῶν ἐς ἐρινῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς τοῦ Λαοῦ, βεβχίως ἤκουσαν καὶ ἐμοῦ ψέγοντος ἐν πολλοῖς τὴν ἐν γένει δίξιταν τῶν νέων καὶ ἰδίᾳ τὴν τρόπον τοῦ ἐνδύεσθαι αὐτῶν. Δὲν πρόκειται δὲ περὶ τοῦ εἶδους τοῦ ἐνδύματος, διότι τοῦτο καλὸν ἢ κακὸν καθιερώθη ἤδη καὶ ἐγένετο ὑπὸ πάντων ἀποδεκτόν, ἀλλὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀμφίεσεως τῶν καθέκαστα μερῶν τοῦ ἱματισμοῦ.

Πᾶς τις νοεῖ βεβχίως ὅτι τὰ ἐνδύματα κύριον σκοπὸν προτίθενται τὴν προφύλαξιν τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τῆς περιβαλλούσης αὐτὸ ἀτμοσφαιρῆς, τηρουμένων τῶν ἀπαραιτήτων κανόνων τῆς εὐπρεπείας καὶ κοσμιότητος.

(7) Ἀμριστόμους μαχητάς. Σ. Μ.